

10036

Tillit eller mistillit i barnevernet blant innvandrere

Trust or distrust of child welfare among immigrants.

Bacheloroppgave i sosialt arbeid

Mai 2020

10036

Tillit eller mistillit i barnevernet blant innvandrere

Trust or distrust of child welfare among immigrants.

Bacheloroppgave i i sosialt arbeid
Mai 2020

Norges teknisk-naturvitenskapelige universitet

Kunnskap for en bedre verden

INNHALDFORTEGNELSE

1.0 INNLEDNING	1
1.1 Bakgrunn for valg av tema	1
1.2 Oppgavens relevans for sosialarbeid	2
1.3 Tema	2
1.4 Problemstilling	2
1.5 Begrepsavklaring	3
1.3.1 Barnevern:.....	3
1.3.2 Tillit:	3
1.3.3 Kulturalisering	3
1.6 Metode	4
1.6.1 Fremgangsmåte, beskrivelse av søkestrategier	4
1.7 Teori	6
1.7.1 Innvandrere og overrepresentasjon av innvandrerfamilier i barnevernet.....	6
1.7.2 Innvandrerforeldres oppfatninger av barnevern.....	7
1.7.3 sosial kapital	7
1.7.4 Kulturkompetanse og kultursensitivitet	9
2.0 HOVEDDEL	11
2.1 Drøfting	11
2.1.1 Informasjon om barnevern.....	11
2.1.2 Informasjon om barneoppdragelse i en norsk kontekst.....	12
2.1.3 Viktigheten av tillit mellom innvandrere og barnevernet.....	14
2.1.4 Behovet for kulturkompetanse og kultursensitivitet	16
3.0 AVSLUTNING	19
4.0 referanseliste	20

Sammendrag

Relasjonen mellom barnevernets arbeid og innvandrere har hatt en økende aktualitet de seneste årene. Både forskning, informasjon fra innvandrersorganisasjoner og oppslag i mediene viser at mange familier med innvandrerbakgrunn uttrykker mistillit til barnevernet.

Temaet i denne bacheloroppgaven er tillit eller frykt blant innvandrere til det norske barnevernet. Gjennom aktuell forskning og litteratur har jeg i den oppgaven søkt å finne ut Hvordan kan sosial arbeider etablere tillit og tilby troverdige tjenester til innvandrer miljø? Jeg har avgrenset til å ha fokus på kultur og utfordringer knyttet til dette. Arbeidet med sakene som er nevnt ovenfor er omfattende, problematiske og det er dilemmaer knyttet til dette.

Flere hevder at møtet mellom innvandrerbefolkningen og barnevernet kan være utfordrende, både for tjenesteyteren og brukeren. På den ene siden kan utfordringene knytter til språk- og kulturforskjeller. Det vil si at manglende felles referanserammer og ulik forståelse av barneoppdragelse oppleves som klare barrierer for samhandlingen. Samtidig løftes normative og verdibaserte tilnærminger overfor innvandrerfamilier opp som en sentral side ved samhandlingen. Så det er vesentlig å ha kulturkompetanse og kultursensitivitet i barnevernet. Samtidig man må være forsiktig å ikke tillegge kulturforklaringen for mye vekt. På den andre siden kan mangel på informasjon eller feil informasjonskilder kan være mulige årsaker til frykt eller mistillit til barnevernet blant innvandrere. Her er det relevant å få informasjon om barnevernet fra myndighetene, enten fra barnevernet selv eller fra andre myndigheter. Myndighetene har stor betydning når det gjelder graden av kjennskap til barnevernet, som igjen altså bidrar til høyere tillit.

Abstract

The relationship between child welfare work and immigrants has received increasing attention in recent years. Both research, information from immigrant organizations and media reports show that many families with immigrant backgrounds express mistrust of child welfare.

The theme of this bachelor thesis is the trust or fear among immigrants to the Norwegian child welfare service. Through the current research and literature, I have searched in this thesis to find out "how can social workers establish trust and offer an incredible service to the immigrant community?". I have refined to focus on the culture and challenges associated with this. The work on the cases mentioned above is extensive, problematic and there are dilemmas related to this.

Several argue that meeting the immigrant population and child welfare can be challenging, both for the service provider and the user. On the one hand, the challenges can be linked to language and cultural differences. This means that lack of common frame of reference and different understanding of child rearing are perceived as clear barriers to interaction. At the same time, normative and value-based approaches towards immigrant families are being raised as a central aspect of the interaction. So, it is essential to have cultural expertise and cultural sensitivity in child welfare. At the same time, one must be careful not to place too much emphasis on the cultural explanation. On the other hand, lack of information or incorrect sources of information may be possible causes of fear or mistrust of child welfare among immigrants. Here it is relevant to obtain information about child welfare from the authorities, either from the child welfare service itself or from other authorities. The authorities are of great importance when it comes to the degree of knowledge of the child welfare, which in turn thus contributes to increase trust.

1.0 INNLEDNING

Her vil jeg gå nærmere inn på bakgrunn for at jeg valgte temaet, relevans for sosialt arbeid, problemstillingen kort om temaet og noen begrepsavklaring. Videre skal se på metode og noen teori som kan være relevant til min problemstilling.

1.1 BAKGRUNN FOR VALG AV TEMA

Denne oppgaven handler om barnevernarbeiderens forhold til innvandrere, og den rollen sosionomens kulturkompetanse og kultursensitivitet på en siden og hvordan kan å ha riktige forståelse av barnevern blant innvandrere på andre siden kan spille i det. Dette temaet er både interessant, aktuelt og noe jeg har lyst til å lære mer om.

Det er gradvise endringen i det norske samfunnet. Fra et relativt homogent samfunn med tanke på kultur og etnisitet, har blitt Norge i dag et mer multikulturelt samfunn. Samfunnsendringene betyr imidlertid at barnevernarbeideren nå forholder seg til en multikulturell befolkning. I dag er det innvandrere i alle landets kommuner. Mange av barnevern skal møte foreldre med andre kulturbakgrunn og eventuelt ulike livserfaringer, enn de barnevernarbeiderne har. Dette gir barnevernet utfordringer både i forhold til kommunikasjon og forståelse. Antall minoritetsbarn øker samtidig i barnevernet, og de er en overrepresentert gruppe. Dette gjelder i størst grad for hjelpetiltak, og i mindre grad for omsorgstiltak (Berg, Paulsen, Midjo, Haugen, Garvik & Tøssebro, 2017). Det vil si at det finnes forskjellige årsaker som gjør at relativt mange av minoritetsbarna kommer i kontakt med barnevernet. Det blir viktig å ha kunnskaper om hvordan arbeidet på det flerkulturelle barnevernfeltet ser ut, hvilke utfordringer man står overfor, og hva som trengs for å møte disse utfordringene.

En annen grunn til at jeg ville knytte min bachelor oppgave til barnevern er at jeg selv er innvandrere og så vidt jeg vet at de fleste innvandrere har en feil oppfatning om barnevernet. Å komme opprinnelig fra et annet land og det å være etnisk minoritet gjør dette temaet også mer personlig for meg, og enklere å relatere til. Til tross har jeg aldri vært i kontakt med

barneverntjenesten, har jeg hørt forskjellige historier fra etniske minoritetsfamilier som ikke har hatt gode erfaringer med det norske barnevernet. De fleste har frykt eller mistillit mangle på kunnskap rundt barnevernets.

1.2 OPPGAVENS RELEVANS FOR SOSIALARBEID

Som yrkesutøver innenfor i barnevern er sosialt arbeid hovedansvar er å beskytte barn mot situasjoner med overgrep, omsorgssvikt og andre former for mishandling og hjelpe barn med nødvendige tiltakene så fort så mulig. Sosialarbeidere i barnevernet fokuserer på å sikre barnas sosiale, fysiske, psykologiske og emosjonelle velvære. De gjør dette ved å gjøre hjemmebesøk for å undersøke påstander om overgrep eller omsorgssvikt, gi vurderinger for å avgjøre om en forelder eller foresatte er skikket til å yte omsorg, vurdere om et barn skal fjernes midlertidig eller permanent fra sin livssituasjon og plassere barn i fosterhjem eller akutt plassering.

Foreldre er en viktig del av et nettverk når det gjelder barnesituasjon. Det er selvsagt at vi skal møte med dem. Tilliten av foreldre til barnevern har stor rolle når det kommer viktigheten av å nå barnesituasjon så fort så mulig og ikke minst for godt samarbeid. Å ivareta foreldre kan dermed antas indirekte å resultere i at barnet får bedre livsvilkår. Hvordan kan sosial arbeider etablere tillit og tilby troverdige tjenester til innvandremiljø kan være en viktig problemstilling som vil ha relevans innen barnevern hvor sosialarbeidere utøver sitt yrke.

1.3 TEMA

Jeg har valgt dermed å skrive om tillit eller mistillit i barnevernet blant innvandrere og ønsker å se nærmere på godt sosialfaglig kompetanse.

1.4 PROBLEMSTILLING

Problemstillingen som jeg har valgt for denne oppgaven er «*Hvordan kan sosialarbeidere etablere tillit og tilby troverdige tjenester til innvandremiljøer?*».

Med dette ønsker jeg å se hvordan mistilliten/ frykt av foreldre påvirke relasjonen. Jeg ønsker også å se på hvordan mangel på tilliten hos foreldre til barnevernet påvirke barna situasjon og hvor viktig er med kulturkompetanse og kultursensitivitet for en felles forståelse mellom barnevernet og minoritetsfamiliene.

1.5 BEGREPSAVKLARING

1.3.1 BARNEVERN:

Barnevern er det arbeid som gjøres fra samfunnets side for å hjelpe vanskeligstilte barn, i form av råd, veiledning og hjelpetiltak fra barnevernstjeneste, og omsorgsovertakelse med videre (Jakhelln, Sandberg & Follesø, 2019).

1.3.2 TILLIT:

Det er et element i begrepet om arbeidsrelasjonen. Shulman (2013) beskriver at klientens opplevelse av å kunne ta sjans på å betro seg til sosialarbeiderne om sine tanker, følelser, feiltrinn og nederlag. Tillit er en av de menneskelige verdiene som ligger til grunn for etablering av en etiske og faglig basert relasjon mellom brukeren og yrkesutøveren (FO, sitert i Shulman, 2013)

1.3.3 KULTURALISERING

Kulturalisering defineres som en prosess der gitte situasjoner eller problemer fortolkes og forklares på grunnlag av generalisert kulturelle fortolkningen framfor individuelle, sosiale og politiske forhold (Rugkåsa, Eide & Ylvisaker, 2015).

1.6 METODE

Metode kan blant annet defineres som en systematisk framgangsmåte for å komme frem til ny kunnskap eller etterprøve påstander (Dalland, 2017). Denne oppgaven er et litteraturstudie. Litteraturstudien som metode dreier seg om å fordype den allerede eksisterende kunnskap som er present i artikler som man henter ved å søke i databasene (Støren, 2013) . Jeg har prøvd å svare på min problemstilling ved litteratur og forskning som finnes på feltet fra før. Det er en systematisering av kunnskapen. Det vil si at det er nyttig arbeid fordi du får en oversikt over kunnskapen din (ibid). Med å systemiteere betyr å søke den, samle den, vurdere den og sammenfatte den. og med kunnskapen mener den man finner i de vitneskaplig artikler.

1.6.1 FREMGANGSMÅTE, BESKRIVELSE AV SØKESTRATEGIER

For å finne relevant litteratur til min problemstilling har jeg søkt i norske og internasjonale søkemotorer og lett etter relevante bøker på nettsida av nasjonalbiblioteket. Jeg har brukt isøkemotorer som Oria, Idunn, Google, Google scholar og Academic Search Elite. For å hente inn mest mulig oppdatert kunnskap har jeg i stortgrad søket litteratur utgitt etter år 2010. For å få mest mulig oppdatert og aktuelt for min problemstilling har det vært vesentlig. I litteraturstudiet er det betydningsfullt og viktig å vurdere kildenes validitet og reliabilitet. Med validitet menes for relevans og gyldighet dataene har. Det vil si at det som måles, må ha relevans og være gyldig for. Det vil si at validiteten må sees i lys av det problemet man skal undersøkes og om dette er relevant for problemet man skal se nærmere på (Dalland 2017, s.40). Reliabilitet betyr pålitelighet. Å benytte seg nyere litteratur hjelper til å sikre oppgaven gyldighet og relevans.

I søkene har jeg i hovedsak brukt norske nøkkelord som barnevern, frykt, tillit, etnisk minoritet, kulturkompetanse og kultursensitivitet og i tillegg brukte jeg noen engelske som child welfare for å utvide min forståelse. Etter å ha sett på tidligere bacheloroppgaver, masteroppgaver, rapporter, artikler, tidsskrift og lignende på internett har jeg fått innblikk i hvilke forfattere som er sentrale i litteraturen om barnevern og arbeid med etniske minoritetsfamilier. Dette har jeg fått gjennom å kikke på litteraturlisten til de forskjellige verkene, deretter søkt opp navnene i søkemotorene for å prøve å finne tilbake til

primærkilden. Dalland hevder at i slike tilfeller er det viktig å oppsøke den opprinnelige kilden (Dalland 2017). Men på grunn av korona virus var det ikke mulig å få takk i alle primærkilder.

Kildene som jeg ikke har fått takk i har brukt sekundærkilder. Bruk av sekundærkilder kan være metodens svakhet. Dette fordi teksten er presentert og tolket av andre enn den opprinnelige forfatteren. Det budskapet primærforfatteren har ønsket å fortelle kan bli formidlet med en annen nyanse eller på en annen måte enn hva som egentlig er ment. Dette kan medføre at det opprinnelige budskapet i teksten har endret seg gjennom mine øyne. Det kan i seg selv føre til feilsitering eller misforståelse knyttet til budskapet primærforfatteren hadde.

1.7 TEORI

1.7.1 INNVANDRERE OG OVERREPRESENTASJON AV INNVANDRERFAMILIER I BARNEVERNET

Norge har blitt et flerkulturelt samfunn. Innvandrere fra forskjellige deler av verden, migrerer til Norge av svært forskjellige grunner. Innvandrere i Norge består av personer med bakgrunn fra 221 ulike land og selvstyrte regioner (Sandnes, 2017). De har kommet hit som flyktninger, for å ta utdanning eller som som familiegjennforening. I følge Statistisk Sentralbyrå har Norge 5,3 millioner innbyggere. I dag er det 979 254 personer bosatt i Norge som enten har innvandret selv eller er født i Norge med innvandrerforeldre (Statistisk Sentralbyrå 2020). Dette utgjør 18 prosent av totalbefolkningen.

Innvandrere er person som er født i utlandet av to utalandske foreldre og som på et tidspunkt har innvandret til Norge (SSB, 2020). Norske fødte med innvandrerforeldre er født i Norge, men har to foreldre som er innvandrere. Innvandrere kommer til Norge på forskjellige grunner blant annet for å jobbe, studere, få beskyttelse eller forenes med sine nærmeste. Informasjon fra SSB (2019) viser at innvandrere til Norge som ikke-nordiske innvandrere er 19,5 prosent som kom på grunnlag av flukt, 33,6 prosent som kom på grunnlag av arbeid og 10,3 prosent fikk opphold på grunn av utdanning. I tillegg fikk 36 prosent på grunn av familiegjennforening og familieetablering.

Tall fra 2014 (Berg et al., 2017, s. 41). viser at norskfødt barn med innvandrerforeldre hadde lavest grad omsorgstiltak, med 6,7 per tusen barn. For barn uten innvandrerbakgrunn gjaldt dette 7,8 barn per tusen, for barn som var innvandret 8,4 per tusen, og høyest var barn med én utenlands født forelder, med 9,1 per tusen. Når det kommer til hjelpetiltak var det større forskjeller mellom gruppene. Lavest var barn uten innvandrerbakgrunn, med 26,3 per tusen barn som hadde hjelpetiltak. Barn med én utenlands født forelder med 42,5 per tusen barn, av barn som var innvandret hadde 44,7 per tusen barn hjelpetiltak, og høyest var norskfødte barn med innvandrete foreldre med 44,9 per tusen barn (ibid.). Av disse tallene kommer det altså fram at det er for hjelpetiltak, og ikke omsorgstiltak at overrepresentasjonen av barn med innvandrerbakgrunn gjør seg særlig synlig.

1.7.2 INNVANDRERFORELDRES OPPFATNINGER AV BARNEVERN

I en undersøkelse som ble tatt av Fylkesnes, Iversen, Bjørknes, & Nygren ble barnevernet fremstilt som en tydelig fryktet instans blant etniske minoriteter (2015). Foreldres oppfatninger av barnevernet ikke primært ble relatert til informantenes egne negative erfaringer, men til en rekke oppfatninger og representasjoner av barnevernet som informantene beskrev som vanlige blant etniske minoritetspersoner generelt (Fylkesnes et al., s. 80). I et prosjekt av Norske innvandrersforum (2013) viser at foreldre frykt fordi barnevernet har den doble funksjonen til beskyttelse og kontroll. De føler seg maktesløse fordi de er underlagt det mektige juridiske og institusjonelle apparatet som dominerer diskursen. Dette er et paradoks for arbeidere også, da de jobber med familier, men er i en kraftigere stilling.

1.7.3 SOSIAL KAPITAL

Sosial kapital menes tillit, sosiale normer og deres håndheving, sosiale nettverk preget av gjensidighet, og engasjement for fellesskapets beste (Hvinden, 2005, s. 17). Sosial kapital foreligger på ulike nivå; individ, lokalsamfunn og nasjon. Sosial kapital kan både bestå av bånd mellom likesinnede, og av bruer mellom folk med forskjellig plass i samfunnet (ibid.). Dagens forståelse av sosial kapital har kommet fra fire forskere: Bourdieu, Loury, Coleman og Putnam

Sosial nettverk har vist seg å være viktig i forhold til livskvalitet, helse og levealder, deltakelse i arbeidslivet, integrering. Bourdieu definerer sosial kapital som summen av ressurser, faktiske eller virtuelle, som tilkommer et individ eller en gruppe som resultat av å ha et vedvarende nettverk av mer eller mindre institusjonaliserte forbindelser av gjensidig bekjentskap og anerkjennelse (Bourdieu & Wacquant sitert i Hvinden, 2005, s. 18). Bourdieu ser på sosial kapital som en ressurs som hver enkelt av oss forvalter og bruker til å ivareta egne interesser. Han er hovedsakelig opptatt av sosial kapital som et privilegium for elitene i samfunnet. Coleman ser sosial kapital mer spesifikt som det settet av ressurser som ligger i familierelasjoner og den sosiale organiseringen av lokalsamfunn [community] og som er nyttig for den kognitive og sosiale utviklingen til et barn eller en ung person. Disse ressursene er forskjellige for ulike personer og kan utgjøre en vesentlig fordel for barn og unge i

utviklingen av deres humankapital (Coleman sitert i Hvinden, 2005, s. 20) . Familien er de viktigste kilde til sosial kapital for barn. Putnam beskriver Sosial kapital som trekk ved sosial organisasjon som tillit, normer og nettverk, som kan forbedre samfunnets effektivitet ved å lette samordnet handling (Putnam sitert i Hvinden, 2005, s. 21). Han var opptatt av relasjonene mellom sivilsamfunn og myndigheter gjennom f.eks. deltakelse, frivillighet, veldedighet.

1.7.3.1 SAMMENBINDENDE OG BROBYGGENDE

Et sammenbindende nettverk er en type sosial kapital som beskriver forbindelser i en gruppe eller et samfunn preget av høye nivåer av likhet. Dette nettverk vil koble sammen individer som deler viktige kjennetegn blant annet etnisitet, språk og religion (Ødegård, Loga, Johnsen & Ravneberg, 2014, s. 9). En sammenbindende sosial kapital beskrives som de sterke forholdene som utvikles mellom mennesker med lignende bakgrunn og interesser, vanligvis inkluderer familiemedlemmer, nære venner og naboer. Dette kapital formen er vesentlig, fordi det gir deltagerne en følelse av tilhørighet med gruppen og de hjelper hverandre med sosial og psykologisk støtte (Ødegård 2010, s.32). Sammenbindende nettverk er preget av høy tetthet av forhold mellom medlemmer der de fleste om ikke alle, individer som tilhører nettverket har tett samhold fordi de kjenner hverandre og interagerer ofte med hverandre.

Brobyggende sosial kapital er bånd mellom individer i de forskjellige sosiale gruppene. Dette nettverk bidrar til å koble enkeltindivider sammen på tvers av slike forskjelligheter (Ødegård et al., 2014). Fordelene med brobyggende sosial kapital er vidtrekkende og kan øke muligheten for å samle informasjon, få tilgang til nettverk eller muligheten til å anerkjenne nye muligheter bedre. Slike sosial kapital lar forskjellige grupper dele og utveksle informasjon, ideer. Fordi å bygge bro mellom sosial kapital krysser sosiale grenser, har den en tendens til å øke toleransen og akseptene for forskjellige mennesker, verdier og tro gjennom kontakt med forskjellige andre.

Både hos norske forskning og Putnam blir det sett som en vesentlig forutsetning at nettverk både er sammenbindende og brobyggende for tillit og relasjonsbygging på tvers oppstår (Wollebæk og Seggaard, Putnam sitert i Ødegård, Loga, Johnsen og Ravneberg, 2014, s. 9). Nettverk har betydning for mestring, sosial integrasjon og opplevelse av tilhørighet. For enkelt individet vil et bredt nettverk kunne bidra til økt tilgang på informasjon man ellers ikke

fått og anledninger for å treffe nye mennesker (Ødegård 2014 et al., s.9). Som ny i Norge er nettverket for de fleste innvandrere ofte begrenset av forskjellige grunner blant annet språk. De færreste har slekt og venner fra hjemlandet rundt seg til daglig, og for mange tar det tid å etablere nære relasjoner til nordmenn. Innvandrere møter komplekse utfordringer og lever under usikkerhet og stress, så de vil ofte søke etter sosiale nettverk blant mennesker som lever i samme situasjon og snakker samme språk. Denne ideen kan bringe lys på hvordan innvandrermodres nettverk påvirker deres oppfatning av barnevern og spredningen av historier mot denne institusjonen.

1.5.4 KULTURKOMPETANSE OG KULTURSENSITIVITET

Kultur er et av de meste brukt begrepene innenfor del flerkulturelle feltet. Ordet kultur kommer fra det latinske ord «colere» som blant annet betyr å dyrke eller kultivere (Horntvedt, 2012, s. 238). Det finnes over 200 forskjellige forståelser av dette begrepet (ibid.). Magelssen (2008) definerer kultur som de kunnskaper, verdier, og handlingsmønstre mennesker. NTNU samfunnsforskning *barnevern i et minoritetsperspektiv*, skilte kultur i to ulike tilnærminger kulturbegrepet som kan illustrer et essensialistisk og et relativistisk kultursyn (Thorshaug, Svendsen & Berg, 2010). Det ene retningen forklares kultur som røtter og skjebne. Ved å benytte et slikt kultursyn kan en vurderes andre i lys av deres kultur fra hjemme landet (Thorshaug et al., 2010, s.25). Den andre retningen hevder at kultur kan forklares ut fra nåtiden ses som de som gjør kommunikasjon og gjensidig forståelse mulig (ibid., s.26). I tillegg til etnisitet, rase, språk og religiøs status, kultur fanger også opp kjønn og kjønnsidentitet, alder, evne, spiritualitet, seksuell orientering og sosioøkonomisk status.

Kulturkompetanse består både i å tilegne seg «fakta»-kunnskap om andre kulturer, og å kunne se at andre kulturmønstre kan ha verdier som, for mennesker i disse kulturer, er meningsbærende (Qureshi, 2005, s. 269). Kulturkompetanse er å bli bevisst på sin egen etnosentrisme og forstå at individer har andre referanser enn en selv, som en i tillegg skal prøve å forstå betydningen av for de andre (ibid.). kulturell kompetanse som prosessen etter hvilke individer og systemer respekterer til mennesker i alle kulturer, språk, klasser, raser, etnisk bakgrunn, religioner, åndelige tradisjoner, innvandringsstatus, og andre mangfoldighetsfaktorer på en måte som anerkjenner, bekrefter og verdsetter individer,

familier og samfunns verdier og beskytter og bevarer verdigheten til hver enkelt. Det er også fare for at en kan få stereotype og gale oppfatninger om hvordan det er å tilhøre en etnisk minoritet, dersom en bare baserer disse på kunnskapen om én enkelt person (ibid.).

Erkjennelsen av egen bakgrunn, bevissthet om egne kulturelle briller, øker kunnskapen om egen kultur og letter således forståelsen av andres kulturer. Det hjelper ikke bare å fokusere på den ene parten i dialogen og neglisjere seg selv. I følge av Javo (2010) involverer kulturell kompetanse i utvikling av evner og ferdigheter for å respektere forskjeller og effektivt samhandle med individer med ulik bakgrunn. Dette innebærer bevissthet om ens fordeler eller fordommer og er forankret i respekt, validering og åpenhet mot forskjeller mellom mennesker. Kulturell kompetanse begynner med en bevissthet om ens egen kulturelle tro og praksis, og erkjennelsen av at andre tror på andre sannheter / virkeligheter enn ens egen. Det innebærer også at det er mer enn en måte å gjøre det samme på riktig måte.

Kulturell kompetanse i disse standardene er et paraplybegrep for den kunnskapen og ferdighetene sosialarbeidere krever i å jobbe innenfor den kulturelle konteksten til brukerne. Det inkluderer kulturell sensitivitet, bevissthet, ydmykhet og sikkerhet. Kulturell kompetanse er en pågående prosess med læring, refleksjon og faglig vekst. Bruken av ordet kompetanse stemmer overens med den etiske verdien av kompetanse i sosialt arbeid. Det er også et anerkjent begrep som brukes i faglitteraturen og innebærer handling og ansvarlighet. Kultursensitivitet handler om å kunne registrere og forstå forskjellighet (Kaya, Høgmo & Fauske, 2010, s. 228). Magelssen beskriver Kultursensitivitet som evnen til å forstå den andres logikk og perspektiv (2008). Og kultursensitivitet dreier seg altså om mottakelighet for andre menneskers kultur, deres verdi prioritering og holdninger (Kaya et al., s, 228)

2.0 HOVEDDEL

2.1 DRØFTING

2.1.1 INFORMASJON OM BARNEVERN

Mange innvandrere kommer fra land hvor det ikke finnes barnevern (Ali, 2015). Hvilken kilde man har fått informasjon om barnevernet fra kan tenkes å virke inn på holdninger og tillit til barnevernet. Som det har ble gjennomført en undersøkelse (IPSOS, 2017) av blant innvandrerrutvalget viser at innvandrere får informasjon fra en rekke ulike kilder, både direkte fra barnevernet og via venner eller sosiale medier. Et flertall av blant innvandrere har fått informasjon om barnevernet gjennom media. Det er også mange som har fått informasjon gjennom sosiale nettverk som venner, familie og innvandrersorganisasjoner. De har funnet også at dårligere kjennskap til barnevernet henger sammen med mindre eksponering for informasjon om barnevernet både fra barnevernet selv og andre myndigheter, samtidig større eksponering for informasjon fra sosiale medier.

Familier fra andre kultur kan ha problem med å forstå barnevernets intensjoner som et vern av barn og unge (Krasniqi & Tangerås, 2016). Det at noen griper inn i barneoppdragelsen og kan ta omsorgen for barnet er ukjent fenomen for mange (Ali, 2015 og Lønne, 2015). En informant i Krasniqi & Tangerås, studie beskriver barnevernets hovedoppgave er å ta barna fra foreldre. Dette kan sammenheng med at mange ikke vet at det finnes hjelpetiltak (ibid.). Dette handler ikke bare språklige barrierer, det handler om mer om kultur, andre tankemåter og andre forståelsesrammer for å tolke situasjoner.

De fleste innvandrere kjenner lite godt eller ikke i dele hele tatt hva barnevernet gjør og hvordan de jobber. I Krasniqi & Tangerås, studien var ønske om mer og bedre informasjon om barnevernets oppgaver som ble tatt opp flere ganger. Det vil si at de ønsket informasjon om hva barnevernstjenesten er, hva det står for, og hva de kan hjelpe med. IPSOS (2017) understreker at behov for ytterligere informasjonsarbeid fra myndigheten rettet mot personer med innvandrerbakgrunn er den mest avgjørende faktoren for kjennskap til barnevernet. Informasjon og inntrykk som er formidlet fra slekt, venner eller andre i nærmiljøet kan skape lavere tillit og mer skepsis til barnevernet blant innvandrere. Det hevder videre at det er stort

behov for målrettet informasjonsarbeid fra myndighetene for å gjøre barnevernet mer kjent og mer forståelig. Dette kan gjøre at familier og barn med hjelpe behov kan ta kontakt med barnevern. Norsk innvandrersforum i sin prosjekt som ble gjennomført i 2013 hevder også at å øke kompetansen innad i barnevernet og om å gjøre barnevernet mer forståelig for innvandrere Informasjon kan gjøre foreldre bedre i stand til å hevde sine rettigheter i kontakt med barnevernet.

Fylkesnes og Netland (2012) har i en beste-praksis studie undersøkt hvordan seks foreldre med etnisk minoritetsbakgrunn og deres saksbehandlere beskriver godt samarbeid. Suksessfaktorene i det gode samarbeidet identifiseres var blant annet å gi informasjon på en forståelig og åpen måte. Det å gi informasjon på en forståelig og åpen måte dreier seg om å informere om barnevernets myndighet, rolle og vurderinger, å bruke tolk ved behov. For minoritetsforeldre kan det være vanskeligere å innhente informasjon om barnevernstjenesten på grunn av manglende nettverk. Sannsynligvis kan dette føre til å oppstå misforståelse og feiloppfatninger om barnevernets primære oppgaver. Det er vanskeligere å tilegne seg kunnskap om barnevernets oppgaver når en ikke kan språket. Lave norskkunnskaper kan også føre til flere vanskeligheter. Flere har anbefalt at det å utvikle mer brukervennlig informasjon fra myndighetene kan øke kunnskap om barnevernet. Det vil si at dette kan gjøres ved å gjøre informasjon tilgjengelige på minoritetsspråk, skriftlig og muntlig om barnevernloven og barnevernets arbeid (Ali 2015 & IPSOS 2017)

2.1.2 INFORMASJON OM BARNEOPPDRAGELSE I EN NORSK KONTEKST

Forståelsen av barneoppdragelse og hva er barnets beste er avhengig av hvor man kommer fra. Det finnes svært ulike måte av barn oppdragelse, kjønnsroller og lignende . Mange innvandrere kommer fra land hvor det er vanlig å bruke avstraffelse i barneoppdragelsen. De kaller ikke heller vold men disiplin. De anser ørefiker, dytting og lignende som mer «normal» atferd, og inkluderer ikke dette i sitt voldsbegrep, men likestiller begrepet vold med betegnelsen grov mishandling. Mange vet heller ikke at vold i oppdragelsen er i strid i med norsk lov (Herfjord, 2019, s. 60). Krasniqi og Tangerås mener at minoritetsforeldre bruker vold fordi de har som mål å oppdra barn som er lydige, viser respekt for autoriteter og voksgenerasjonen. Dette fører til å møte minoritetsforeldrene motstand av

majoritetssamfunnets institusjoner blant annet barnevernet. Grunnen til det er ulik verditolkning mellom dem.

Flere foreldre nevnte at de ønsket kurs for nyinnflyttede innvandrere om hvordan en skulle oppdra barn i en norsk kontekst, hva som var deres plikter som foreldre, samt lover og regler for oppdragelse. Det vil si at de ønsket undervisning i forhold til oppdragelses metoder. Tuastad, Handulle og Alfonso hevder at fysisk tukt er en del av deres oppdragelsestradisjon blant minoritetsforeldre (Sitert i Herfjord, 2019). Videre kan innvandrerforeldre oppleve det som problematisk å vite hvordan de da skal få barna til å lytte på foreldrene. De aller fleste foreldre har til felles at de ønsker det beste for sine barn og de utfører foreldrerollen så godt de kan, med intensjon om å oppdra sunne barn med evner tilpasset samfunnsformen de lever i (Krasniqi & Tangerås, 2016). Flere foreldre ble fortalte at i Norge skal man ikke bruke vold, og det syntes det var helt greit. Men problemet er at flere mangler noen veiledning i hvordan man skulle oppdra barna hvis man ikke kunne bruke fysisk avstraffelse i disiplineringen (ibid.). De mener at de savnet et alternativ til oppdragervold.

Opplæring i barneoppdragelse innenfor en norsk kontekst var også et tema som ble tatt opp blant de informantene. En av minoritetsdamene som deltok i Krasniqi & Tangerås sa at « hun ønsket et alternativ til bruk av oppdragervold når man skulle disiplinere barna» det vil si at hva skal man gjøre når man ikke kan slå (Krasniqi & Tangerås, 2016). Det kan være en utfordring for innvandreres foreldre i møte med andre kulturer hvor at grensen for hva som er tillat i oppdragelsen er forskjellige. I Norge er forbudt med fysisk og psykisk avstraffelse. Ingen barn skal måtte oppleve dette. Foreldre som er nye i Norge trenger tid og hjelp til å endre holdninger og tilpasse seg den norske oppdragelse formen. Norsk innvandrerforum fant også dette i sitt prosjekt. Blant funnene deres var det mange minoritetsforeldre som ønsket mer informasjon og opplæring i forhold til oppdragelse i en norsk kontekst, hvor det også skulle bli vist til metoder for grensesetting av barn uten bruk av vold (2013)

I en artikkel fra Aftenposten 04.03.16 uttrykker stortingsrepresentant Abid Raja bekymring når det gjelder vold mot barn i innvandrer miljøer. Han påpeker at han selv ble slått under sin oppvekst, og sier det er helt vanlig i det pakistanske miljøet han er oppvokst i. Han hevder videre at er at i mange tilfeller blir minoritetsforeldre som kommer til Norge ikke forklart hvorfor de ikke skal slå barna. Han sier at alle får vite at det å slå er forbudt i Norge, men hvorfor det ikke er bra for barna det er det ingen som forteller dem. I artikkelen hevder også

at foreldrene trenger ikke bare å vite at det ikke lov å slå barn men de må også få vite at vold mot barn er skadelig for deres utvikling og for deres selvfølelse (Skogstrøm, 2016). Og lignende ser vi funnene i rapporten til Berggrav (2013) bruker foreldrene den eneste metoden de kjenner til for å disiplinere barna. Flere har selv vokst opp med oppdragervold som en naturlig del av disiplineringen og dermed fortsetter de med det de tenker er best for sine barn igjen. Abid Raja sier i Aftenposten at foreldre bør delta på foreldreveiledningskurs som er spesielt rettet mot innvandremiljøer og også få tett oppfølging gjennom helsestasjon. Han mener informasjonskampanjer ikke vil være nok for foreldrene (Skogstrøm, 2016).

Fylkesnes et al., (2015) viste at foreldrene ga uttrykk for at de manglet opplæring om oppdragelse i en norsk kontekst og at de generelt fikk lite informasjon om barnevernets oppgaver. Dette førte til at noen oppfattet at barnevernet hadde skjulte hensikter. At barnevernets egentlige mål var at foreldrene skulle være mindre egnet til å møte barnevernets krav og forventninger og at minoritetsforeldrenes barn ble plassert i norske familier slik at de skulle bli oppdratt til å bli så norske som mulig (Fylkesnes et al., 2015). Mangel på informasjon var også et av hovedpunktene foreldrene tok opp i prosjektet til Norsk Innvandrerforum (2013). Mens andre som ikke har samme tilgang på informasjon om tjenesten ofte får et inntrykk blandet av usikkerhet og frykt. Mangel på sosial kapital gjennom for eksempel kollegaer, venner og skole, kan dermed bidra til å svekke tillit til barnevernstjenesten

2.1.3 VIKTIGHETEN AV TILLIT MELLOM INNVANDRERER OG BARNEVERNET

Hovedfunn i Krasniqi og Tangerås viser at minoritetsforeldre har lite tillit til barnevernet. I en annen undersøkelse av etniske minoritetsforeldres oppfatninger ble barnevernet fremstilt som en tydelig fryktet instans blant etniske minoriteter (Fylkesnes et al., s. 80). Dette betyr at møtet mellom foreldre og barnevernet har vært preget av blant annet mistillit, konflikt og frykt. De hevder at frykten for barnevernet var et sentralt tema selv om minoritetsforeldrene hadde både positive og negative opplevelser, og viste både tillit og mistillit i forhold til barnevernet. Men denne frykten var ikke kun preget av minoritetsforeldrenes egne erfaringer, men også av oppfatninger som foreldrene sa var gjentakende i minoritetsmiljøene. Og annen

grunn til foreldrefrykt er fordi barnevernet har den doble funksjonen til beskyttelse og kontroll (Norsk innvandrereform 2013)

Mistilliten som spres gjennom fortellinger og rykter er med på å forhindre samarbeidet mellom minoritetsforeldre og barnevernet og kan skape større avstand mellom dem (Krasniqi & Tangerås, 2016). Manglende felles referanserammer på hva et barnevern er og hvilke oppgaver de har, er en sentral utfordring. Dette kan lett føre til misforståelser og mangel på tillit (ibid). De fleste innvandrere kommer fra land hvor det ikke finnes barnevern som en institusjon. Forskning kan tyde på at flere innvandrere foreldre har negative opplevelser rundt møte med barnevernet. For å forbedre dette er det avgjørende at barnevernet gjøre mer for å forebygge dette. Barneombudet (2009) mener at manglende forståelse for barnevernets oppgaver i etniske minoritetsfamilier gjør at barn som opplever vanskeligheter står i fare for å ikke få det tilbudet de har behov for. I den forbindelse mener ombudet at det er behov for en styrking av barnevernets innsats for å nå fram til og skape fortrolighet i etniske minoritetsfamilier (Barneombudet, 2009). NTNU samfunnsforskning hevder også at frykt kan føre til at foreldre med innvandrerbakgrunn vegrer seg mot å ha kontakt med barnevernet, noe som også kan gjøre at de ikke tar kontakt med barnevernet når de har behov for bistand (Berg et al., 2017, s.119).

I IPSOS undersøkelse viser at nær 30 prosent av personene i innvandererutvalget ikke vil ta kontakt med barnevernet av frykt for hva barnevernet vil gjøre med barna deres. Dette gir grunn til bekymring at frykten for barnevernet kan føre til at barn og familier som har behov for hjelp ikke får det. Mange foreldre frykter barnevernet fordi de er redd for å miste omsorgen over sine barn (Krasniqi & Tangerås, 2016). Barnevernet som etat har i mange minoritetsmiljøer uheldigvis fått betegnelsen de som tar barna. Dette er ofte grunnet lite kunnskap om hva barnevernet er og hvilke oppgaver de har. Mange vet ikke at barnevernets oppgaver først og fremst er å igangsette hjelpetiltak og ikke kun overtakelse av barn.

Det har vært også tema at flere barn med minoritetsbakgrunn sendes ut av landet fordi foreldre vil unngå barnevern. Etter å ha kommet i kontakt med barnevernet, har noen minoritetsforeldre tatt avgjørelsen om å flytte sine barn ut fra landet (Krasniqi & Tangerås, 2016). Dette gir en forståelse av hvor stor frykten og mistilliten ovenfor barnevernet er (ibid). Man må tenke og bekymre for disse barna. Barnevern trenger en kompetanse på hvordan en kan tilrettelegge for et godt liv i et flerkulturelt felleskap. Barnevernet må med sin kunnskap

om kultursensitivitet, utsatte barn behov, få en tydeligere rolle i utviklingen av et fremtidig velfungerende samfunn (Lønne, 2015). Dette kan gjøres med å etablere tillit i samfunnets minoritets befolkning.

Tillit er essensielt for å kunne gi god hjelp og det er bevist at familier som har tillit til barnevernstjenesten blir mer fornøyd med tiltakene som blir igangsatt enn familier som ikke har tillit til barnevernstjenesten (Johnsen, 2013). Frykten kan være med på å skape et dårlig samarbeid. Berggrav (2013) sier at det er kun gjennom samarbeid og informasjon at man kan øke tillit og fjerne frykt for barnevernet. Dersom det eksisterer et godt tillitsforhold mellom system og individ, vil mye kunne løses gjennom dialog og samarbeid (Berg et al., 2017, s.116).

Det er det som skjer i møte mellom innvanderforeldre og barnevernsarbeidere, kan påvirke den kvaliteten av arbeider vi gjør. Når vi som barnevernsarbeider skal ivareta foreldre som samarbeidspartner i å jobbe med barnesituasjon, er det hvert enkelt møte med de foreldrene som teller. Flere forskningsartikler har hatt for seg hvordan det å ha gjensidig tillit kan gjøre kommunikasjon og bygge relasjon lett. De fleste foreldrene opplever avmakt, deres mening ikke blir tatt på alvor da de møter hjelpeapparatet. Kvalitative intervju kan bidra til at man får et nyansert og helhetlig bilde av flere menneskers erfaringer gjennom åpne spørsmål og frie svar. Kunnskapen man henter ut av slik datainnsamling kan være viktig for å bedre tjenesten og hvordan møter foreldre i framtiden

2.1.4 BEHOVET FOR KULTURKOMPETANSE OG KULTURSENSITIVITET

Kulturforskjeller beskrevet som en sentral faktor når vi skal forstå barnevernets møter med minoritetsbefolkningen (Qureshi & Fauske 2010). Det kan handle om ulike forståelser av barn og barndom, det kan handle om ulike syn på oppdragelsesformer. I den nye barnevernloven understrekes at kultur sensitivitet er viktig i barnevernet (NOU 2016: 16). Dette kan oppøve en større forståelse for kulturelle forskjeller i møte mellom majoritet og minoritet og være bevist på i vurderinger av konkrete saker. Manglende forståelse for andre kulturer og verdensbilder kan det være vanskelig å jobbe med mennesker som tilhører til andre kultur.

Funnene fra prosjektet viste at foreldrene også her ga uttrykk for at de ønsket et mer kultursensitivt barnevern som ville forstå at det finnes ulike måter å oppdra barn på (Norsk Innvandrersforum, 2013). Paulsen, Thorshaug & Berg hevder dette i kunnskapsstatusen fra 2014 hvor det kommer frem at kulturelle misforståelser er en faktor som går igjen i barnevernssakene og at det er en barriere for samarbeidet. Minoritetsfamilier har En annen kultur for barneoppdragelse, inkludert erfaringer som ikke er tillatt i Norge, for eksempel å slå barna. For at vi kan få til et samarbeid, må barnevernarbeid anerkjenne foreldres tankemåte, forstå hvor deres praksis kommer fra og hva som ligger bak det. Det betyr nødvendigvis ikke at man er enig i den praksisen. Dette krever anerkjennelse fra barnevernsarbeiderne og tror på at foreldrene oppdrar barnet ut fra hva de tenker er det beste for barnet. Uten å gi en fasit på hva som er rett og galt innenfor oppdragelse kan man hjelpe foreldre til å se at det finnes andre måter å oppdra barn. Det kan være problem når en tolket familienes situasjoner ut ifra en norsk målestokk.

Det spiller en stor rolle hvor man har på kulturforståelse når man jobber med familier med innvandrerbakgrunn. I rapporten myter og realiteter nevnes at barnevernet noen ganger legger for mye vekt på kultur, noe som fører at kulturforskjeller blir brukt som forklaring på forhold som ikke har noe som helst med kultur å gjøre. De hevder videre Konsekvensen av dette kan bli at kulturelle forklaringer overkommuniserer og underkommuniserer andre forhold som kan være sentrale. Dette kan for eksempel gjøre at fenomener som «oppdragervold» blir forstått som et kulturelt fenomen i innvandrerfamilier, mens det kan være andre forklaringer på vold i majoritetsfamilier (Berg et al., 2017 s. 113). Aarset og Bredals (2018, s. 130) studie av omsorgsovertakelser og etniske minoriteter mener at problemer i familier ofte forstås med utgangspunkt i kulturelle forskjeller. Dersom man forklarer alle problemer med kultur kan være vanskelig å se andre problemer for eksempel sosioøkonomiske problemer.

Andre forskning på feltet understreker at det ligger en fare i både for mye kulturfokus og for lite kulturfokus. For mye fokus kan føre til at vi aksepterer en annerledes praksis overfor barn med innvandrerbakgrunn enn overfor barn uten innvandrerbakgrunn og begrunner det med kultur. Dette omtales ofte som kulturalisering. I lys av Krasniqi og Tangerås kan det oppstå problemer da man fortolke en gitte situasjon på grunn lag av generaliserte forståelse av kultur. En slik form kulturalisering bidra til at vi verken ser personen eller situasjonen personen inngår i. Rugkåsa, Eide og Ylvisaker (2015) mener også at kulturalisering kan bekoste oss til å se andre aspekter. For eksempel en ville sannsynligvis oppfatte majoritetsfamilier

situasjoner som fattigdom, rus eller psykiatri men i minoritetsfamilier blir forklart på bakgrunn av faktiske eller antatte kulturelle forskjeller. For eksempel trang bodhet, lite møbler i leiligheten kan beskrive som uttrykk for kulturell praksis og ikke materiell fattigdom. Hevder videre at Kulturalisering kan gjøre at vi ikke ser problemskapende forhold på strukturelt nivå, og kan bidra til å skape og til å forsterke stereotypier og annengjøring (Jönsson, sitert i Rugkåsa, Eide & Ylvisaker, 2015)

Man bør huske også at det finnes betydelig forskjeller innenfor ulike grupper i befolkning generelt. Når vi for eksempel snakker om somaliske betyr ikke at er alle like. Selv om mange erfaringer og kulturtrekk vil være like kan fremstå svært forskjellig blant dem. Shulman (2013) hevder at kultursensitivitet som fører til stereotypisering av brukeren ut fra generelle folkegrupper, og som ikke gir rom for mangfold i mangfoldet, er egentlig en form for kulturinsensitivitet. Dette kan sette sosialarbeideren i fare for å møte familien med fordømmelse. Det vil si at vi tolke og bedømme personer ut ifra vår egen oppfattelse av hva som er logisk og dermed riktig (Horntvedt, 2012, s. 231). Denne egenskapen leder til at det blir et skille mellom oss og de andre. Det betyr at det er nødvendig for et barnevern som stadig utvikler ny erfaring og kunnskap for å møte utfordringene som kommer i praksisfeltet, og for å tilpasse tjenestene slik at alle får et likeverdig tilbud.

3.0 AVSLUTNING

Store deler av innvandrerbefolkningen særlig nyankomne har begrenset kunnskap om det norske samfunnet hvordan det er bygd opp, om arbeidsliv, velferdsordninger, utdanningssystem, rettigheter og plikter. Hovedgrunnen kan være språk. Foreldres manglende kunnskap om barnevernssystemet utgjør en barriere for samarbeid. Dette er et system som er ukjent for de fleste som er nye i Norge og som det knytter seg både frykt og usikkerhet til. Det er ikke bare den som gjør vanskelig men mange får informasjon om barnevernet fra andre innvandrere og har forestillinger som ikke stemmer med virkeligheten. Så tror jeg at det er vesentlig å nå med riktige informasjon før man ble smittet av feil informasjon. I tråd med dette er det også viktig å gi opplæringstilbud til nyankomne flyktninger med hensyn til barnevernets mandat og forventninger til foreldre i Norge

Informasjonsformidling forutsetter tillit, og hvis det er skapt et inntrykk av at barnevernet tar barn fra innvandrerforeldre slik det ofte formidles i en del utenlandske media, kan det være en utfordring å korrigere et slikt bilde særlig om det kommer informasjonen sent. Utvikling av informasjonstiltak som møter innvandrernes usikkerhet og som åpner for dialog som er forståelig i forhold til språk kan å ha god effekt. barnevernets doble mandat, som hjelper og kontrollør kan være problematisk i møte med grupper særlig der mistilliten er stor.

Det er også viktig med kulturkompetanse og kultursensitivitet for en felles forståelse mellom barnevernet og minoritetsfamiliene. Et barnevern med kulturell kompetanse og sensitivitet vil lettere kunne kommunisere med klientene og sannsynligvis også gjøre det lettere for klientene å kommunisere. Dette kan hindre problemer som kan oppstå når barnevernet skal vurdere omsorgssituasjoner til familier, særlig i forhold til barneoppdragelsen, kultur, språk, religion og å finne riktige eller gode tiltak. Når barnevernet vurderer hjelpetiltak er det vesentlig å møte minoritetsfamilier med åpenhet, ikke fordømmelser og uten å bli sett på som representanter for en tradisjon eller kultur med predefinerte problemer.

4.0 REFERANSELISTE

Aarset, M.F & Bredal, A. (2018). Omsorgsovertakelser og etniske minoriteter. En gjennomgang av saker i fylkesnemnda. (NOVA Rapport 5/18). Hentet fra http://flyktning.helsekompetanse.no/sites/flyktning.helsekompetanse.no/files/Omsorgsovertakelser_og_etniske_minoriteter_En_gjennomgang_av_saker_i_fylk.PDF

Ali, A (2015). Et flerkulturelt barnevern? Hvordan fremme dialog mellom barnevernet og etniske minoriteter. *Tidsskriftet Norges Barnevern*, (92)2, 148-150. Hentet fra: https://www.idunn.no/file/pdf/66786906/et_flerkulturelt_barnevern_-_hvordan_fremme_dialog_mellom_.pdf

Barneombudet (2009). *Supplerende rapport til FNs komité for barn rettigheter*

Berg, B., Paulsen, V., Midjo, T., Haugen, G. M. D., Garvik, M., & Tøssebro, J. (2017). *Myter og realiteter. Innvandreres møter med barnevernet*. Hentet fra <https://samforsk.no/Sider/Publikasjoner/Myter-og-realiteter-Innvandreres-m%C3%B8ter-med-barnevernet.aspx>

Berggrav, S. (2013). *Tåler noen barn mer juling? : en kartlegging av hjelpeapparatets håndtering av vold mot barn i minoritetsfamilier*.

Dalland, O. (2018.). *Metode og oppgaveskriving*. (6 utg.) Oslo: Gyldendal Akademisk

Fylkesnes, M. K., Iversen, A. C., Bjørknes, R & Nygren, L. (2015). Frykten for barnevernet. En undersøkelse av etniske minoritetsforeldres oppfatninger. *Tidsskriftet Norges Barnevern*, 92(2), 221-235. Hentet fra https://www.idunn.no/file/pdf/66786902/frykten_for_barnevernet_-_en_undersokelse_av_etniske_minori.pdf

Fylkesnes, M. K., & Netland, M. (2012). God praksis i møte med etniske minoritetsfamilier i barnevernet: saksbehandleres og foreldres erfaringer. *Tidsskriftet Norges Barnevern*, 89(4), 221-235. Hentet 09.05.2020 fra

https://www.idunn.no/file/pdf/59607160/god_praksis_i_mte_med_etniske_minoritetsfamilier_i_barnev.pdf

Herfjord, A. K. (2019). *Kultur eller levekår? En kvantitativ studie av forskjeller i hjelpetiltak for barn med og uten innvandrerbakgrunn* (Mastergradsavhandling, Universitetet i Bergen). Hentet fra <http://bora.uib.no/bitstream/handle/1956/21130/Oppgaven--leveringsklar.pdf?sequence=3&isAllowed=y>

Horntvedt, T. (2012). Utvalgte begreper i flerkulturell forståelse. I Båtnes, P.I. & Egden, S. (Red), *flerkulturell forståelse i praksis* (1. utg., s. 221-251). Gyldendal Akademisk

Hvinden, B. (2005). *Sosial kapital*. Notat til Norges forskningsråd. Side 7-43
http://www.forskningsradet.no/CSSStorage/Flex_attachment/8212021661.pdf

IPSOS. (2017). *Tillit til barnevernet blant personer med innvandrerbakgrunn*. Hentet fra https://bibliotek.buudir.no/BUF/101/Tillit_til_barnevernet_blant_personer_med_innvandrerbakgrunn.pdf

Jakhelln, H., Sandberg, K. & Follesø, R. (14. februar 2019). Barnevern. I Store norske leksikon. <https://snl.no/barnevern>

Jávo, C. (2010). *Kulturens betydning for oppdragelse og atferdsproblemer : transkulturell forståelse, veiledning og behandling*. Oslo: Universitetsforl.

Johnsen, G. (2013). De fornøyde brukerne. I Marthinsen, E & Lichtwarck, W. (Red.), *Det nye barnevernet*. (s. 129-140).

Kaya, M.S. Høgmo, A. & Fauske H. (red.). *Integrasjon og mangfold Utfordringer for sosialarbeideren*. 1. utg. Oslo: Cappelen Akademisk Forlag.

Krasniqi, H & Tangerås, C. (2016). *Minoritetsforeldres møte med barnevernet*. (Mastergradsavhandling, Høgskolen i Sørøst-Norge). Hentet fra [https://openarchive.usn.no/usn-xmlui/bitstream/handle/11250/2490136/Master%20Krasniqi%202016.pdf?sequence=1&isAllowed=y](https://openarchive.usn.no/usn/xmlui/bitstream/handle/11250/2490136/Master%20Krasniqi%202016.pdf?sequence=1&isAllowed=y)

Lønne, A.H. (2015). *Til barnets pris*. En debattbok om norsk barnevern.

Magelssen, R. (2008). *Kultursensitivitet. Om å finne likhet i forskjellene*. (2. utgave). Oslo: Akribe AS.

Marthinsen, E & Lichtwarck, W. (2013). *Det nye barnevernet*. Universitetsforlaget

Norsk innvandrersforum (2013). *Flerkulturelt barnevern? Hvordan fremme dialog mellom barnevernet og etniske minoriteter*. Oslo: Norsk innvandrersforum.

NOU 2016:16. Ny barnevernslov — *Sikring av barnets rett til omsorg og beskyttelse*. Barne og likestillingsdepartementet

Paulsen, V., Thorshaug, K. og Berg, B. (2014). *Møter mellom innvandrere og barnevernet. Kunnskapsstatus*. Trondheim: NTNU Samfunnsforskning

Qureshi, N.A. (2005). Profesjonell kultursensitivitet framfor faglig etnisentrisme. *Tidsskrift for psykisk helsearbeid*, 2(3), 261-274. Hentet: https://www.idunn.no/file/pdf/33203889/profesjonell_kultursensitivitet_framfor_faglig_etnise_ntrisme.pdf

Qureshi, N. A. og Fauske, H. (2010). Barnevernfaglig arbeid med minoritetsetniske familier. I: M. S. Kaya, A.H og Fauske, H. (red.). *Integrasjon og mangfold. Utfordringer for sosialarbeideren*. Oslo: Cappelen Akademisk forlag.

Rugkåsa, M., Eide, K. & Ylvisaker, S. (2015). Kulturalisering og symbolsk mening i barnevernsarbeid. *Tidsskrift for velferdsforskning* 18 (2), 2-15. Hentet fra <https://oda.hioa.no/en/kulturalisering-og-symbolsk-mening-i-barnevernsarbeid/asset/dspace:9857/1243813.pdf>

Sandnes, T. (2017) (red). *Innvandrere i Norge 2017*. Oslo-Kongsvinger: Statistisk sentralbyrå. Hentet fra http://www.ssb.no/befolkning/artikler-og-publikasjoner/_attachment/332154?_ts=1604a8c12b0

Shulman, L. (2003). *Kunsten å hjelpe individer og familier*. (1. utg.). Oslo: Gylden Akademisk.

Skogstrøm, L. (2016). Reagerer sterkt på den høye andelen voldsutøvere med innvandrerbakgrunn. Aftenposten. Hentet 10.05.2020 fra: <https://www.aftenposten.no/norge/i/85Od/reagerer-sterkt-paa-den-hoeye-andelen-voldsutoevere-med-innvandrerbakgrunn?>

Statistisk sentralbyrå. (2020, 27. februar). Befolkning. Hentet 09. mai fra <https://www.ssb.no/folkemengde>.

Statistisk sentralbyrå. (2019, 13. mai). Innvandrere etter innvandringsgrunn. Hentet 09. mai fra <https://www.ssb.no/befolkning/statistikker/innvgrunn>.

Statistisk sentralbyrå. (2020, 09. mars). Innvandrere og norskfødte med innvandrerforeldre. Hentet 09. mai fra <https://www.ssb.no/innvbef>.

Støren, I. (2013). *Bare søk! : Praktisk veiledning i å gjennomføre en litteraturstudie*. (2. utg.). Oslo: Cappelen Damm akademisk.

Thorshaug, K., Svendsen, S., & Berg, B. (2010). *Barnevern i et minoritetsperspektiv : evaluering av videreutdanningstilbud tilknyttet flerkulturelt barnevern*. Trondheim: NTNU samfunnsforskning, Avdeling for mangfold og inkludering.

Ødegård, G. (2010). *Foreningsliv i et flerkulturelt lokalsamfunn: en studie om integrasjon og sosial kapital* (Rapport 2010:6). Oslo: Senter for forskning på sivilsamfunn og frivillig sektor.

Ødegård, G., Loga, J, Kari, S.J & Ravneberg, B. (2014). *Fellesskap og forskjellighet. Integrasjon og nettverksbygging i flerkulturelle lokalsamfunn*. Oslo: Abstrakt Forlag AS.

